

Sul' annab wasto silmi
Ja möda pead ja kulmi!

Sa olled meie usso-wend!

Oh ärra te sul häbbi;

Et sa, kui hirmus kiskja lind

Nüüd uiud merrest läbbi.

Sa kissud siit, ja kissud seält,

Et kuulda jälle hädda-heält:

Waat, waenlane on randas,

Kes kaugelt senna lendas!

Kül Kura- ja Prantsus-mees,

Kes wõdrast omma noudwad

Ka targad on maailma sees

Ja omma ello hoidwad:

Kus wenne sure-tükki näab,

Seält sadda wersta kaugel jääb,

Teeb agga laste mängi,

Wiib kauba-laewad wangi.

Mis au on se, kui tuggew mees

Kül lapse ärra woidab,

Kes hirmo pärrast kange ees

End isse mahha heidab!

Ja siiski kidad waenlane,

Et temma woitnud kangeste

Keif wenne rigi laewad! —

Oh kuulge, maad ja taewad!

Kül Kura- kui ka Some-maal

On temma jäljed haismas,

Se läbbi on siis iggal a'al

Keif' rahwa südda paismas:

Et temma wiib ja risub neid,

Kes meile kaugelt sola töid.

Nüüd noor jo wanna kaebab,

Et waenlane meid waewab.

Oh, ärge kartke rummalaid,

Kes meie peäle tulnud!

Waid pallugem keif Jummalat,

Kes meie abbi olnud!

Kui waenlane ka waewa teeb,

Kül Jummal tedda mahha lööb,

Ta wõttab meid siin aita,

Mi kui ta wõtnud näita.